

Durmuş Hocaoglu

Ve‘aleykümesselâm, Muhterem Mustafa Beğ;

WebAnaliz., 29 Haziran 2010, Salı
WebAnaliz Yazıları Sıra No: 12; 2010-02; Haziran-01

Ve‘aleykümesselâm,
Muhterem Mustafa Beğ;

Göstermiş olduğunuz alâka ve hassasiyet için teşekkür ederim. *Yeniçağ*’da artık daha fazla kalamayacağımı anladıktan sonra 7 Şubat 2009 tarihinde yazdığım “**Vedâ**” başlıklı yazı ile köşemi terkederken, aslında, bir rahatlama bile hissetmişim; çünkü, web sitemde, yazılarımın keyfe mâ yeşâ kırılmadığı, kendi kendi kendimin patronu olduğum şahsî gazetemi çıkaracaktım. Hakikat hâlde, herşeye rağmen yine de *Yeniçağ*’a kırgın değilim ve hattâ bir bakıma müteşekkîr olduğumu bile söyleyebilirim; çünkü, bana sayfalarını açtılar ve okuyucu ile buluşturdular, ama gel-gör ki, hep bir sığıntı muâmelesi gördüm, köşe yazarlığındaki usûle muhâlefeten, sütûnumun muayyen bir yeri bile yoktu; yazılarım, hangi sayfada bir boşluk bulunursa orada yayınlanıyordu ve ayrıca, sık-sık da dilimin ve yazılarımın muhtevâsının ağırlığından şikâyet ediliyordu. Ama, asla hazmedemediğim ve asla unutmayacağım bütün bu kabalıkları görmezlikten geldim yine de, fakat bu da bir yerde tıkandı; son zamanlarda gitmemin istendiği belliydi, artık daha fazla ısrar etmek olacak gibi değildi ve ben de nihâyet, “*çekildik izzet ü ikbâl ile...*” deyip, dört yıl beş ay süresince cem’an 737 adet yazı te’lif ettiğim sütûnumu, sağ-salim, yara-bere almadan, kendi elimle kapattım çok şükür ve kısa bir tâtîlin ardından, büyük bir hevesle işe koyuldum; lâkin hevesim kısa sürede saman alevi gibi, apansız sönuverdi: Türkler’e, bir kısmı kozmopolitanizm denen zehiri yutmuş, Arap kelimesini telâffuz edince baygınlık geçiren, Kürt’ten daha cevval Kürtçü, ama “Türk” denince suratını buruşturan, Avrupalılardan daha fazla Avrupalı ve Avrupa Birliği işbirlikçisi “turnaklı Müslüman” Türklere; anlamayan ama hisseden, öfkeli, fakat şaşkın ve çâresiz ve bu şaşkın ve çâresiz bakışlarının önünde vatanları ellerinden alınan Türkler’e; bin yıldır, Haçlılar’dan Moğollar’a, Moğollar’dan, Yunan’ı, Bulgar’ı ve ilââhir, Avrupa’nın Zeus’dan dölediği bilumum piçlerine, Ermeni’ye ve daha birçoklarına varıncaya kadar kâffesi dâhil, biraraya gelen yedi cihanın bile yerinden söküp boyun eğdiremediği, ama şimdi, hâlâ kaahir ekseriyetini teşîl ettiği vatanında ekall bir etniye boyun eğmeye başlayan Türkler’e, “*gelen ağam, giden paşam*” diyen, “*benim tek*

efendim vardır o da kendi nefsimdir, ondan başkasına hizmet etmem” diyen cıvık Türklere, velhâsıl handiyse bilumum Türklere karşı derin ve onulmaz bir kırgınlık ve öfke hissi hâsıl olmuştu bende. Ülkem elimden çıkıyordu, Türkler çâresizdi, yâhut ilgisizdi, ben ise “etkisiz eleman”; etkisiz eleman, çünkü mücâdelem boşuna idi, boşuna idi, çünkü Türkler’in beslendiği kaynakları, kanaat önderleri, idolleri başka idi; onlar zehirli yılan gibi benim insanımın kulağına başka şeyler söylüyordu; benim sesim onların arasında kaybolacaktı ve öyle de oluyordu nitekim. Sesim işitilmiyordu, boğulup gidiyordu netîceten. Öyle bir sıkıntı gayyâsına düşmeğe başlamıştım ki, artık Türk olmağın, tahammül edilemez bir ağırlık gibi üstüme çöktüğünü hissediyordum.

Bu ahval ve şerâit tahtında yazmak, hem anlamsızlaşıyordu ve hem de yüksek oranda risk taşıyordu; bilhassa risk meselesi elimi kolumu bağladı, çünkü kırgınlık ve öfke akli selîme muhâliftir, oysa benim çok daha sağlıklı düşünmem îcap ediyordu.

Bu sebeple, gönülsüz yazdığım ve hemen hepsi de sitem dolu birkaç karalamayı müteâkiben, en nihâyet, 21 Aralık 2009’daki yazımdan bu yana, sonradan pişmanlık duyacağım şeyler kaleme almamak için, kendime, Derin Ben’de işittiğim Rahmânî Ses ile Şeytânî Ses’i tam ayırdedecek derin bir murâkabe, bir iç hesaplaşma müddeti vermek kastıyla, bu murâkabeden sıhhatli bir netîceye vâsıl olana dek, tek bir satır bile yazmamağa karar verdim. O vakitten beri altı ay dolmuş bulunuyor: Dopdolu geçen, ama ızdırapla yoğrulduğum altı ay ve birkaç gün. Bu müddet zarfında akademik çalışmalarımı daha da yoğunlaştırdım ve bunun yanında, iç hesaplaşmam da hey’eti umûmiyesi îtibâriyle, dalgalanan bir denizin durulması gibi yavaş-yavaş durulmağa başladı, daha henüz tam bitmedi ve aslında tam bir durulma hiç olmayacak ve olmamalı da, zîra, sâdece koyunların beyni sülîmandır; ama zihnim usûlet ve suhûletle yerli yerine oturmak üzere, fakat az biraz daha sabretmem lâzım.

Mustafa Beğ;

Mektubunuzda birtakım “TV bülbülleri”nin ve “köşe allâmeleri”nin isimlerini sıraladıktan sonra, “.. (bunlar ve) muadilleri yazar-çizer müsveddelerinden bıktık artık. Medyada kalemini sağlam tutan üç beş kişi haricinde kimsemiz kalmadı ve kendi sesimizin yankısını kamuoyunda duyamamak bize ıstırap veriyor.” diyorsunuz; haklısınız, ama elimden birşey gelmiyor. “Âdil bir karşılaşmada bu makule eşhasın handiyse kâffesini kaplan kafesine girmiş kuzu gibi parça pinçik eder moleküllerine ayırırım” dersem, lûtfen beni enâniyetle itham etmeyiniz; aynen yaparım, lâkin... böyle yerlerden çoktan elimi ayağımı kestiler; çünkü “main stream”e aykırı kulaç atıyorum, sert ve dik konuşuyorum ve iki tırnak arasında ezilenlerden de değilim, o hâlde en iyisi, işbu oyun bozan Hocoğlu’nu diri diri toprağa gömünüz!. Bu problemin tek hal tarzının demokrasi olduğunu vıdı-vıdı tekrarlamaktan başka birşey ortaya koymayan demokrasi romantiki bu salakların hemen hepsi “main stream”in yüzücüleri ve hemen hepsi aynı şeyi söylüyor, öyle ki birisini dinlediğiniz zaman tamâmını

dinlemiş gibi oluyorsunuz. Fikir dedikleri bu gevezelikler tamâmiyle yanlış ve bir o kadar da ard niyetli. Bu iş öyle demokrasi mes'elesi 'filân' değil, bu iş kısaca, Anadolu platosunun yeni bir meydan okumaya, iki ayrı irâdenin çatışmasına sahne olması mes'elesi; bu oyun, her iki "taraf"ın da kazanacağı bir "kazan-kazan oyunu" değil, birinin kazanması için diğerinin kaybetmesi gereken ve ancak herşeyi göze almağa kararlı olanın kazanacağı diğerinin ise kaybedeceği bir "kazan-kaybet" oyunu ve hâl böyle olunca da, ancak ve yalnız bir adet "demos"u âmir olan ve birden ziyâdesi ortaya çıkınca da bütün gücünü kaybeden demokrasinin yetki sâhasının hâricinde kalıyor.

Mustafa Beğ;

Zihnim usûlet ve suhûletle yerli yerine oturmak üzere dedim, fakat az biraz daha sabretmem lâzım dedim, ama yine de içim huzursuz. Zîra, içimdeki "o ses" yine aynı şeyi söylüyor: *"Tamam, murâkaben iyi gidiyor ve farzedelim ki Gazzâlî'nin 'Allah'ın içine attığı nûr'u gibi, hakikat çırılçıplak kalbine doğdu; ama ne işe yarayacak? Sen kimsin, kim oluyorsun? Gel, beni dinle ve kendini yorma beyhûde yere, yeldeğirmenleriyle boğuşmaktan vazgeç; herşeyi olurlarına bırak ve şahsınla, nefsinle ve âilenle ilgilen".* Hiç de yalan veya yanlış gelmiyor doğrusu. Fakat beri yandan, bütün gücümle konsantre olarak içe dönüp "Derin Durmuş"un sesine ulaşınca da şunu işitiyorum: *"Hayır; doğru yoldasın ve yazmalısın! Yaz! Kime ne faydası dokunup ne te'sîr icrâ edeceğini düşünme, zâten bunu bilemezsin de; üstelik sen bir de tarihin kaotik bir yapıya sâhip olduğun ve bu cümleden olmak üzere "tarihte kelebek etkisi"ni talebelerine anlatıyorsun ama kendin için ders çıkarmıyorsun; ayrıca, niçin unutuyorsun ki kahramanlık saldırıp bir daha dönmektir ve kezâlik, niçin böyle mütemâdiyen kimsenin seni dinlemediğini söyleyip duruyorsun ki; seni dinleyen var, bunu biliyorsun ama farzet ki dediği gibi; o zaman da, derim ki, kimselerden sana ne, mükâfaat mı umuyorsun! At onları bir tarafa ve asıl mükâfaatı insanlardan değil, kapkaranlık gecede kara taşın üstündeki kara karıncanın ayak izini gören, yere düşen bir darı tânesinin dahi hakkını zâyi' etmeyen, Yerin Göğün Rabbi'nden bekle; insancıklar da kim oluyormuş ki, o kadar ciddiye alıyorsun. Bugün seni dinleyen hiç kimse bile yoksa – ki var yine de -, hiç kimse bile seni görmüyor ve herkes seni defterlerinden silmiş ise, sen de mukabelei bilmisil ile onları görme ve kendi defterinden sil at, ama yine yaz; bugüne hitap edemiyorsan geleceğe hitap et; bugün yaşayan insancıklar için yazmayacaksan gelecekte yaşayacak insanlar için yaz; bugün yaşayan Türkcükler için yazmayacaksan gelecekte yaşayacak Türkler için yaz, temiz bir vatan bırakmakla mükellef olduğun torunların için, ahfâdın için yaz, sana vatan teslim eden ecdâda olan ödenmez borcun için yaz ve hattâ sâdece Türkler için de yazma, umum insanlık için yaz; içindeki şeytânî sesi dinleme, beni dinle: Senin silâhın en güçlü silâh: Rabbi Teâlâ'nın üstüne yemîn ettiği kalemden çıkan yazı! İçindeki şeytanın sesini dinleme, beni dinle: Yaz! Bütün gücünle yaz! Sen bir alperensin, bir şövalyesin, o hâlde karşıdaki dev de olsa, yeldeğirmenleri de olsa, ne getireceğini, ne götüreceğini hesap etmeden bütün gücünle taarruz et!"*

Azîzim, Mustafa Beğ;

Soruyorum: Vaziyet hulâsaten böyle; aynen “kayıtsızlık problemi” denen hâl: Her ikisi de aynı derecede haklı geliyor bana; o hâlde ne yapmalıyım? İlk sesi dinleyip kendimi boş yere yere heder mi etmeyeyim, yeldeğirmenleriyle boğuşmaktan vazgeçip herşeyi olurlarına bırakarak şahsımla, nefsimle ve âilemle mi ilgilenmeliyim, yoksa, ikincisini dinleyip karşımdakiler dev ordusu da olsa, ne getireceğini, ne götüreceğini hesap etmeden ve bütün mükâfaatı sâdece Rabbimden bekleyerek bütün gücümle taarruz mu etmeliyim?

Lûtfen bana yardımcı olunuz!

Bu arada, benim varmağa başladığımı söylediğim netîce, zannımca öyle görünüyor ki, muhtemelen, ikinci sesi dinlemek ve yazmak; ama bugünden ziyâde, istikbâle; yakın, yakın olmazsa uzak, hattâ belki de en uzak geleceğe hitap etmek.

Henüz cenin hâlindeki bu kararım kat’iyyet kesbedecek olur ise, artık “**geleceğin tarihine yazılmış mektuplar**” kaleme alacağım demektir; kürrei arzın neresinde, hangi iklim(ler)de, hangi zaman diliminde, hangi kavimden, hangi dilden, hangi dinden olduğunu bilmediğim, yüzünü hiç görmeyeceğim, hiç göremeyeceğim dürüst insanlara hitap eden mektuplar olacak bunlar ve yazdıklarımı bir bunlar okuyacak ve bir de kavuşmaklığıma az birşey kalan Rabbim.

Hürmet ve muhabbetle...

D.H.

Hâmiş:

Müsâmahanıza sığınarak izninizi almadan - hatâ ettimse bağışlanma talep ederek - açık mektup formunda cevaplandırıdığım mektubunuz gibi epeycesini aldım; bir kısmına çok kısa cevaplar verdim, birkaçını kaydedemediğim için kaybettim, bir başka ve çok kadîm bir dosta da henüz yazmadım, fakat yazacağım ve muhtemelen – ‘*muhtemelen*’ diyorum, çünkü henüz yazmağa başlamam husûsunda kat’î bir netîceye vâsıl olmuş bulunmuyorum - böyle bir açık mektup olacak.

D.H.